

Koronavirus a úmysly Satana – tři obavy, důvěra a bratrská láska

Milí, dnes mi leží na srdci aktuální téma. Víím, že je ožehavé, ale opravdu mi to velmi leží na srdci, aby se věřící opět sblížili. Celý svět udělal kvůli koruně jakoby kotrmelec a nic už není tak, jak bylo. Sice jsou teď počty nakažených nižší a také těch opatření je teď méně, ale je se co obávat, že na podzim se situace opět může zhoršit.

Žel, Satanovi se podařilo, že skrze téma koronavirus došlo a dál dochází mezi věřícími k mnoha napětím, a musíme vědět, že nepřítel má v úmyslu využít aktuální situaci, aby věřící rozehnal od sebe a postavil je proti sobě. Ve Zjevení 12 je nazván „žalobník bratří“, tj. ten, který žaluje na bratry, a někdy k tomu dokonce používá jiné křesťany. Pavel píše, že jeho myšlení nám nejsou neznámá, to znamená, že víme o úmyslech nepřitele. Nyní vyvstává otázka: Jak se k tomu postavíme?

Mezi křesťany dnes existuje tolik různých odlišných názorů k tématu koronavirus. Vidím pro to dva důvody. Jednak je to proto, že čerpají z různých zdrojů, médií a alternativních médií..., aby se o tomto tématu informovali. A kromě toho máme všichni tolik různých starostí a obav, které se týkají koronaviru a opatření proti němu. Podívejme se na ně trochu blíže, abychom se v nich lépe vyznali.

Otázka je, jak se bránit proti tomu, aby se Satanu nepodařilo popudit nás vzájemně proti sobě a vzbudit v nás nespokojenost. A zde je myslím jednou z rozhodujících věcí toto: musíme se znovu naučit nechat vedle sebe stát různá mínění, aniž bychom je odsuzovali. A přesto se scházet v bratrské lásce, aniž bychom je posuzovali. Existují věci, které je možno odlišně posuzovat. V Římanům 14 máme příklady a já bych je nyní chtěl použít na tuto situaci. Pavel píše: Každý buď ve své mysli plně přesvědčen. (A sice: aniž by odsuzoval druhé.) Kromě toho je důležité alespoň se pokusit mít porozumění pro starosti druhého a zkusit se vžít do jeho obav, nerozzlobit se na něho, i když já sám mám možná úplně jiné obavy. To nám přikazuje bratrská láska. Velmi dobře známe verš z Galatským 6,2: „*Jedni druhých břemena neste, a tak plňte zákon Kristův.*“ Vzájemným porozuměním můžeme pomoci druhým nést starosti, které mají. A jsou to asi tři druhy starostí nebo obav, které nás mohou zatěžovat:

1. Obavy z viru a nemoci.
2. Strach z kolaterálních, druhotných škod (např. z nezaměstnanosti, izolace, chudoby).
3. Strach z diktatury.

Chtěl bych se pokusit vysvětlit tyto 3 druhy obav a doufám, že nějakým způsobem se k tomu připojí vzájemné pochopení, takže i přes různá mínění a názory budeme k sobě přistupovat s bratrskou láskou.

- 1) Jsou lidé, kteří opravdu mají strach z tohoto viru a obávají se, že oni nebo jejich příbuzní na tuto nemoc zemřou nebo že z ní možná budou mít následky na celý další život. A to je reálná obava, kterou není možné jednoduše smést ze stolu. A nemůžeme se na nikoho dívat s pohrdáním kvůli takové obavě. Znáám lidi v Evropě, kteří leželi s dechovou nedostatečností na jednotkách intenzivní péče. Nebo takové, kteří mají ještě po mnoha měsících následky. Známe také lidi v Indii, kteří na covid zemřeli. Má to samozřejmě souvislost s indickým zdravotním systémem a s přelidněností Indie. Ale i když je v Evropě lepší péče v nemocnicích a je menší pravděpodobnost, že někdo bude ležet s dechovou nedostatečností na intenzivní péči, samozřejmě si to nikdo nepřeje. A také nikdo nechce mít zodpovědnost za to, že by kvůli němu onemocněl někdo jiný. A někdo je v tomto ohledu úzkostlivější než druhý, s tím nemůžeme nic dělat. Ale je důležité, abychom ukazovali bratrskou lásku a porozumění svým bratrům a sestrám. Chtěl bych tě povzbudit k důvěře v Boha. V 1. Timoteově 4,10 čteme: *„protože naději máme v Bohu živém, který je ochránce (v něm.: udržovatel) všech lidí, a zvláště věřících.“* To znamená: Bůh stojí nad okolnostmi a má všechno pod kontrolou. Jeho oči jsou upřeny zvláště na Jeho děti. On rozhoduje o zdraví a nemoci, o životě a smrti. O tom, kdy zemřeme, nerozhoduje virus, ale živý Bůh. David vyjadřuje svou důvěru v Žalmu 23,4: *„Byť mi se dostalo jíti přes údolí stínu smrti, nebudu se báti zlého, neboť ty se mnou jsi.“* O to se smíme vírou opřít i my.
- 2) Jsou jiní, kteří se mnohem více obávají druhotných škod, např. insolvence (tj. neschopnost dlužníka zaplatit své závazky), nezaměstnanosti nebo sociální izolace. Také to je úplně reálná obava, kterou nemůžeme jednoduše přejít, ale pro kterou musíme mít pochopení. Je mnoho lidí, kteří v minulém roce ztratili práci, jiní do toho nemají daleko. Nebo někdo na základě opatření trpí osamělostí nebo depresemi. Je dokonce mnoho těch, kteří si vzali život. Ale právě takoví, kteří se bojí kolaterálních škod, potřebují náš soucit. A uprostřed Boží rodiny je tak důležitá praktická láska k bližnímu, nejen slovy, ale právě skutky. Jak to vyjadřuje Jan: v skutku a pravdě. Lidé si často nic nepřejí toužebněji, než vrátit se co možná nejrychleji k normalitě, k tomu, jak to bylo dřív. A přijímají opatření, i když jim třeba úplně nerozumějí. Je-li to tvoje situace, chce ti Bůh dodat odvahy skrze Svě Slovo. Např. to, co píše Pavel ve Filipenským 4. Pavel znal ve svém životě doby hojnosti i doby nedostatku. Ale naučil se spokojit s tím, co má. Nedokázal to však z vlastní síly, ale ve 13. verši říká: *„Všecko mohu v Kristu, který mne posiluje.“* Protože již prožil mnohé těžkosti, kterými ho Bůh provedl,

může v 19. verši napsat: „*Ale můj Bůh naplní všelikou potřebu vaši podle bohatství svého slavně v Kristu Ježíši.*“ A to je výrok, o který se i dnes můžeš vírou opřít. Jsme v Boží ruce. On je s námi a dá nám všechno, co potřebujeme k životu.

- 3) A za třetí, je stále víc křesťanů, kteří mají obavy, že se dostáváme do nějakého totalitního systému nebo diktatury. I takový strach je reálný a nemůžeme ho jednoduše ignorovat. Omezení základních práv, ke kterým došlo v posledních měsících ve jménu zdraví, nemají v Německu obdoby, jsou naprosto jedinečné. A navíc dnes žijeme pod určitou diktaturou mínění. V médiích se znovu a znovu důrazně opakuje, jak máme posuzovat pandemii a opatření proti ní. A kdo na to má jiný názor, nebo se proti tomu postaví kriticky, je velmi rychle označen za konspiračního teoretika. A došlo to dokonce tak daleko, že i renomovaní vědci, nositelé Nobelovy ceny, profesori, kteří na základě svých studií nebo zkoumání došli k jiným výsledkům, jsou rychle skryti nebo dokonce cenzurováni. Nemluvím o jedné nebo dvou osobách, ale o mnoha, kteří vědecky dospěli k jiným závěrům, než jaké dnes předkládají média. Je to velmi vážný vývoj, když tito odborníci už nejsou bráni v potaz. Během posledních měsíců se přišlo na to, že některé údaje o počtu nemocných, zemřelých nebo o počtu míst na odděleních intenzivní péče nebyly pravdivé. A tak se může vynořit myšlenka, že u všech opatření asi nejde vždy jen o zdraví. Musíme ale dát velký pozor, abychom někoho, kdo si dělá starosti v této oblasti, rychle neoznačili za konspiračního teoretika. Přesně to totiž dnes dělá svět prostřednictvím médií. Bylo by to opravdu nebratrské, neboť se jedná o reálnou obavu, která tu je. A abychom se přes různé náhledy přesto dál setkávali v bratrské lásce a vzájemně úctě. Máme jako křesťané stát pospolu, při sobě a vzájemně se povzbuzovat. Vzepřeme se vírou ďáblu, když se pokouší nás pobouřit proti sobě a když je vidět nespokojenost mezi věřícími. V Židům 13,1 čteme: „*Láska bratrská ať zůstává,*“ a to přes různá mínění. Pán brzy přijde a bezpečně nás dovede k cíli.
-

Očkování proti covidu-19. Jaká je Boží vůle?

Pán nás 11. srpna tohoto roku (v Německu) ochránil před velkou zkouškou. Jen o vlások jsme byli uchráněni povinného testování neočkovaných před návštěvou bohoslužeb. To mohlo přinést velké rozkoly ve shromážděních. Ale přesně toto se nesmí stát. To, zda je někdo očkovaný nebo neočkovaný, nesmí v Božím shromáždění hrát žádnou roli. Zároveň narůstá tlak na lidi, kteří se nechtějí nechat očkovat proti covidu 19. Od konce srpna musejí mít ve veřejných místnostech (v Německu)

negativní test a od října za něj dokonce musí sami zaplatit. To samozřejmě přivádí celou tematiku covidu 19 na jinou rovinu a i mezi křesťany se stává ožehavou věcí. Mojžíš se modlí: „*Oznam mi (dej mi poznat), prosím, cestu svou*“ (2. Mojž. 33,13). A přesně takovou modlitbu také potřebujeme i my dnes. Hodí se přesně na naši situaci.

A mně jde v tomto videoposelství o dvě věci:

1. Abychom nedělali rozhodnutí pod tlakem, ale v závislosti na Bohu a
2. abychom přes rozdílné mínění spolu jednali v lásce a ve vzájemné úctě.

A aby přitom nehrálo žádnou roli to, zda je někdo očkovaný nebo ne. Nejde mi tedy o zakládání nějakých stran pro nebo proti očkování. Nechci říkat, že jedno je správné a druhé špatné. Jde mně o to, abychom jednali z víry a abychom rozhodnutí činili zcela vědomě v obecenství s Bohem. A to dnes potřebujeme víc než kdy jindy. Žijeme v posledních dnech, bezprostředně před příchodem Pána Ježíše. Petr píše: „*Všemu se pak přibližuje konec. A proto buďte střední (rozvážní) a bedliví (střízliví) k modlitbám.*“ (1. Petr. 4,7-8) Z tohoto verše vidíme, jak je dnes velmi důležité činit rozhodnutí v závislosti na Bohu. Nemáme se nechat strhnout míněním druhých. Potřebujeme být střízliví a potřebujeme Boží vedení. Toho si máme být vědomi. To nás samozřejmě přivádí k otázce, na jakém základě se rozhodujeme? Jakou roli přitom hrají vnější okolnosti, např. média nebo dokonce tlak zvenčí? Myslím, že dnes hrozí velké nebezpečí i pro křesťany, že se prostě nechají hnát médii, tlakem, názory okolí atd., místo aby na modlitbě vědomě hledali Boží vůli a jednali v závislosti na Něm. A Pavel píše v Římanům 12,2: „*Nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňte se obnovením mysli své, tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží, dobrá, libá a dokonalá.*“ Víte, svět dělá rozhodnutí bez Boha, neptá se na Jeho vůli v této věci. To se týká i vlád. Ale Pavel nás poučuje, že se nemáme připodobňovat světu. Ale máme plavat proti proudu. Je možné, že Pán ukáže jednomu věřícímu, že se má nechat očkovat, a jinému, že nemá. Je docela dobře možné, že nás Bůh v této situaci povede rozdílně. Souvisí to určitě s věkem, zdravotním stavem, povoláním nebo i s úkoly na duchovním poli. Důležité je, abys dělal svá rozhodnutí zcela vědomě s Pánem. To znamená, že budeš také přezkušovat své motivy: proč ano, proč ne. Co je pro tebe důležité, egoistické motivy nebo Boží vůle? Myslím na modlitbu Davida, když prosil: „*Vyzpytuj mne, Bože silný, a poznej srdce mé; zkus mne a poznej myšleni má. A popatř, chodím-li já cestou odpornou tobě, a ved' mne cestou věčnou.*“ (Žalm 139,23-24)

Když se budeme takto modlit, Bůh nám ukáže, jak to vypadá v našem srdci, jaké jsou naše motivy.

Celé dění posledního jednoho a půl roku by nás mělo vést k velké opatrnosti a vést nás k modlitbě. Je velmi důležité prosit Boha, aby nám ukázal On, co máme dělat.

O izraelském lidu bylo řečeno: „... *ale úst Hospodinových netázali se.*“ (Jozue 9,14). A to nakonec vedlo k pohromě.

A ještě jeden bod je pro mě velmi důležitý: to, zda je někdo očkovaný nebo ne, nesmí vést v Boží Církvi k rozdílnému jednání mezi věřícími. Neboť toto nebezpečí je dnes nejen ve společnosti, ale dokonce i mezi křesťany, totiž rozdělovat lidi na dvě třídy: očkované a neočkované. Bůh s námi jedná, aniž by hleděl na osobu. A tak to má být i u nás. Prostě nesmíme dovolit, aby očkovanost nebo neočkovanost vedla k rozdělení nebo roztržkám mezi Božím lidem. To by bylo proti Boží vůli. V Řím. 14,5 je napsáno „*Každý buď ve své mysli plně přesvědčen.*“ To také znamená, že co se týká očkování, musíme se učit nechat vedle sebe stát různá mínění, a ne se vzájemně kritizovat. Proto také Pavel píše: „*Ty kdo jsi, abys tupil cizího služebníka? Však Pánu svému stojíš, aneb padáš.*“ (Řím. 14,4). Soustředme se tedy na to, co nás spojuje, a to je víra v Ježíše Krista a společná naděje, a ne na různé názory, které opravdu mají potenciál vyvolávat spory a nepokoj mezi věřícími.

A budme také velmi opatrní v zacházení s médii. Média nás totiž mohou zmanipulovat. Mohou vzbuzovat nálady, nebo vědomě zatajovat skutečnosti. Každodenně přichází tolik informací, že jsou možná někdy až neprůhledné. Proto platí víc než kdy jindy to, co čteme v Jak. 1,5 „*Když se ale někomu z vás nedostává moudrosti, žádej ji od Boha, který všechněm dává ochotně, a nic nevyčítá, i bude dána jemu.*“ A potom čkejme, dokud nám Bůh neukáže cestu, jak v osobních rozhodnutích, tak také v jednání jedněch s druhými v této zvláštní situaci. A co je Boží vůle dnes pro nás v těchto okolnostech? Myslím, že:

1. měli bychom být víc na modlitbách a
2. čekat na Boží odpověď, abychom mohli učinit rozhodnutí v závislosti na Něm,
3. abychom v lásce jednali jedni s druhými a
4. stav očkovaný – neočkovaný nesmí hrát vůbec žádnou roli v Boží Církvi. A když budeme takto jednat, Bůh bude při nás jistě stát.

Potřebujeme probuzení

Milí, jsem rád, že jste dnes večer přítomni při probírání tohoto napínavého tématu, které obsahuje výzvu. Potřebujeme probuzení.

Co vlastně je probuzení? Mám za to, že to znamená, že Bůh Svým Duchem a Svým Slovem zasvítí do našeho života a probudí nás. Působí v nás dvě věci: vede k upřímnému pokání a srdce začnou hořet pro Krista a dávají pryč vše, co by v tom nějak bránilo. To dnes potřebujeme víc než kdy jindy. Boží slovo je živé a účinné a ostřejší

než dvousečný meč. A já dnes večer řeknu některé věci, které jsou nepříjemné. Ale protože to říká Boží slovo a protože se dnes večer chceme skutečně postavit do světla Božího slova – a pro mě to platí jako pro prvního ze všech – mám prosbu: nenech to přejít kolem sebe nebo se tomu nějak vyhnout, ale ptej se, co tobě osobně chce Bůh říci.

V Žalmu 85,7 čteme: „*Zdaliž ty ... neobživíš nás, tak aby se lid tvůj veselil v tobě?*“ Zde se někdo tak říká modlí za probuzení a prosí, aby Bůh obživil Svůj lid a dal mu zase novou svěžest v duchovním životě. A to s tím cílem, aby Bůh opět dostal místo, které Mu náleží, totiž aby se lid cele soustředil a zaměřil na Boha.

Pavel píše v Novém zákoně v Efezským 5,14: „*Probud' se ty, kdo spíš, a vstaň z mrtvých, a zasvíti se tobě Kristus.*“ Zde vidíme stránku naší zodpovědnosti. Když konstatujeme, že jsme duchovně usnuli, stali jsme se povrchními nebo duchovně vlažnými, pak nás Bůh vyzývá k tomu, abychom se vzbudili, vstali a aby v našem životě došlo ke změně. O to nám jde dnes večer. A když je člověk opravdu bdělý, vzhůru, stane se pro něho Kristus skutečně velikým.

Historie Božího lidu vždy souvisela s probuzením. Bůh vždy probouzel srdce jednotlivců nebo i více lidí, např. Ezechiáše, Joziáše, Ezdráše či Nehemiáše. Vždy znovu docházelo k probuzení. Také v Novém zákoně se dočítáme o probuzeních. Když o Letnicích sestoupil Duch Svätý na tuto zem, působil velké věci. Ale i v dějinách Církvě Bůh znovu a znovu působil probuzení. Působil v srdci jednotlivých i mnohých lidí, kteří poznali svůj duchovní stav ve světle Božího slova. Samozřejmě může vyvstat otázka: Chce Bůh ještě dnes působit probuzení? Jsem přesvědčen, že je chce a může působit, když jsme k tomu připraveni a toužíme po tom. A nyní tu je otázka pro nás: Toužíme po tom skutečně? Důvěřujeme Bohu, že může způsobit probuzení v mém osobním životě a v mém okolí? Než budu pokračovat, chtěl bych se pomodlit. Následovala modlitba.

V Lukáši 12,48 říká Pán Ježíš: „*Komu mnoho svěřili, více požádají od něho.*“ Zde nalézáme dvě důležité stránky: Boží milost a naši zodpovědnost. Obojí bych teď chtěl představit. Předně Boží milost, větší z těch dvou. Musíme si představit, co vše nám Bůh daroval. Jsme vskutku nejbohatší lidé na této planetě. Neexistuje nikdo, kdo může být tak bohatý a šťastný jako my. Nejde o hmotné, ale o duchovní bohatství. Jak často se zapomíná, že Bůh nás zachránil pro časnost i věčnost. Dostali jsme věčný život. Jsme zapečetěni Duchem Svätým. Bůh nás ospravedlnil, vykoupil, smířil, jsme Boží děti, Boží synové. Jsou to nepochopitelné, úžasné věci. Efezským 1,3 říká, že Bůh nám požehnal všelikým duchovním požehnáním v nebeských věcech v Kristu. Bůh nám dal vše, co mohl. Dal nám Bibli, živé Boží slovo. Máme ji v nám dobře srozumitelném jazyce. Po mnohá staletí to věřící neměli.

Máme také úžasnou naději, že Pán nás vezme k Sobě do slávy. Víme, že nás očekává soudná stolice Krista, svatba Beránkova, věčný stav, Otcovský dům. To jsou nepochopitelně veliké věci, které nám Bůh ve Své milosti svěřil. A teď samozřejmě přichází otázka: Jaká je naše odpověď na tuto velikou Boží milost? Co děláme, abychom Bohu ukázali naši vděčnost?

A nyní přichází otázka naší zodpovědnosti. Pán říká: „*Komu jest mnoho dáno, mnoho bude od něho požádáno.*“ V Bibli čteme i o požadavcích, které na nás Bůh má. Ne proto, abychom byli spaseni, ale abychom Mu ukázali, že Ho milujeme a že Mu jsme opravdu vděční za to, co nám dal. Chtěl bych uvést několik příkladů, které nám to mohou osvětlit. V Janu 4 mluvil Pán Ježíš o tom, že Otec hledá velebitelé. A 1. ep. Petra ukazuje, že jsme svaté kněžstvo a máme přinášet duchovní oběti. Tzn.: Bůh nás zachránil, abychom Mu přinášeli velebení. V souvislosti s tím se naskytá otázka: Je to realita v tvém a mém životě? Jsme velebiteli 24 hodin v 7 dnech týdne? Jak často se stává, že Boha skutečně obdivujeme, že nad Ním žasneme, že Ho z celého srdce velebíme? Je to pět minut v neděli dopoledne nebo se o to snažíme, protože víme, že Bůh po tom touží?

V Marku 16,15 říká Ježíš Kristus: Jděte do celého světa a zvěstujte evangelium všemu stvoření. Víš, proto Pán Ježíš trpěl na kříži Golgoty. Zemřel, aby miliardy lidí mohly slyšet evangelium a mohly být spaseny. A proto dal učedníkům a nakonec i nám ten úkol, že máme jít do celého světa a nést poselství – sousedům, spolupracovníkům, tam, kam nás Bůh postavil. Leží nám to opravdu na srdci, abychom dosáhli lidí evangeliem? To je Boží přání a naše zodpovědnost. V Lukáši 12,36 čteme: Buďte podobni lidem očekávajícím svého Pána. Pán tedy výslovně řekl, že máme čekat na příchod svého Pána. Máme počítat s tím, že se vrátí. Máme Ho očekávat s živou nadějí. Bude-li to skutečností, bude to mít praktické účinky v našem životě víry. Můžeš si položit otázku: Kdy jsem naposledy něco dělal, protože jsem si řekl: Pán brzy přijde? Je to u nás otázka praxe nebo jen teorie? Bible říká, že máme vykupovat čas v pohledu na věčnost. Děláme to? Bůh ti svěřil čas. Jak s ním nakládáš? Slyšel jsem, že mladí lidé tráví 70 hodin týdně u svého chytrého telefonu. To je nepochopitelné. Ani u starších lidí to možná není o mnoho méně. Jak zacházíme s naším časem my?

V Janu 13,35 Pán Ježíš říká: „*Po tom poznají všickni, že jste moji učedníci, budete-li míti lásku jedni k druhým.*“ Je to něco jako průkaz křesťana, abychom praktikovali lásku. Tím mají druzí poznat: to jsou křesťané, ti drží spolu a setkávají se v lásce. A zase vyvstává otázka: Je to realita v mém životě? Nejde jen o city a slova, ale o skutky. Je to pěkně vyjádřeno ve slovech A. C. Michaela: „Můžeš dávat bez lásky, ale nikdy nemůžeš milovat, aniž bys dával.“ Láska miluje dávání a obětování se pro druhé. 1. ep. Jana 3,16: „*Po tomto jsme poznali lásku, že on duši svou za nás položil, i my tedy máme za bratří duše klásti.*“ Tak daleko to jde. Teď se můžeme ptát: Jak

daleko sahá naše láska? Nebo jak dalece pomlouváme druhé za jejich zády? Jak daleko sahají pokažené vztahy mezi věřícími? Kolik je dnes rozdělení mezi Božím lidem! Jak to vypadá s mými osobními vztahy k druhým, k bratrům a sestřím? Mám obrovskou starost, všude, kam se přijde, je závist, sváry, rozepře. Přitom si mezi sebou máme prokazovat lásku. A to je velmi vážná věc. Možná to je dokonce tak, že pozoruješ, že už nedokážeš opravdu milovat. Potom je velmi důležité, abychom před Bohem odkryli své nitro, aniž bychom se přitom šetřili. Měli bychom před sebou znovu podržet zrcadlo, abychom odstoupili od toho, že jsme spokojeni sami se sebou. Založme jednoduše na tom, co říká Bůh ve Svém Slově. A když si všimneme, že tu některé vztahy nejsou v pořádku, uveďme je do pořádku. V Matouši 5 říká Pán něco důležitého o daru neseném na oltář. Když přinášíš svůj dar na oltář a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, zanech tam před oltářem svůj dar a odejdi; nejprve se usmiř se svým bratrem, a pak přijď a obětuj svůj dar. To velmi často neděláme, opomíjíme to. Jsou tu neurovnané vztahy mezi věřícími, mezi dvěma lidmi, a my jdeme dál, každou neděli, aniž bychom to dali do pořádku. Ale Bůh chce, aby ty věci byly dány do pořádku. Tak můžeme ukázat, že se skutečně milujeme a že je pro nás důležité poslouchat Jeho Slovo. Bůh nám je někdy dává do ruky jako zrcadlo a ukazuje nám, co je možné, když může v životě svobodně působit Duch Svátý. (Skutky 4,32-33). A veliká milost byla na nich na všech. Zdá se mi to úchvatné, že Duch Svátý působil ve věřících tuto oddanost, lásku k bližním: obětovali jeden pro druhého materiální statky. Jak zacházíme s našimi majetky my? Kolik je v tom egoismu a kolik z toho udílíme Boží rodině? V tom se nedá nějak rozkazovat nebo nutit. Musí to vycházet z vděčného srdce. Na počátku byla síla ve svědectví, byla tam odvaha. Když první křesťané trpěli, nemodlili se, aby byli zbaveni utrpení, ale aby měli odvahu svědčit o Božím slově. Jak často děláme kompromisy, když se nám situace zdá ožehavá. První křesťané měli ve svědectví pro Pána odvahu a nedělali žádné kompromisy.

Zvykli jsme si na tolik věcí, že se nám už zdají úplně normální. Možná už se nám nezdá normální čekat na příchod Pána: kdysi to bylo normální. Je to pro nás jen teorie? Zvykli jsme si možná také, že ve shromážděních věřících není síla. Dá se zvyknout i na to, že mezi věřícími není láska. Co vlastně ještě očekáváme? Myslím, že je velmi důležité zaměřit se na Boží slovo. Otázkou je: jak na to reaguje Pán, když u nás vidí selhání? Ve Zjevení 2,4-5 říká Pán, který se představuje jako svatý soudce: „Mám proti tobě to, že jsi tu první lásku svou opustil. Proto pomni, odkud jsi vypadl a čiň pokání a první skutky.“ Pánu nejsme lhostejní. Vždyť za nás zaplatil tak vysokou cenu. Dal za nás Svůj život. A nyní se svatou horlivostí očekává, že budeme odrážet něco z této lásky, kterou nám ukázal. Chce, aby ses vrátil a činil první skutky. Rád bych ti položil otázku: Kdy byl v tvém životě bod, kdy jsi měl opravdu tuto první a nejlepší lásku k Pánu? Pro mnohé to možná bylo hned po

obrácení. Byli zapálení pro Pána. U jiných to snad přišlo později. Ale Pán chce, abychom si všimli, že jsme od toho odbočili. Abychom se k tomu navrátili a modlili se: Pane, prosím, přiveď mě zpátky, abych pro Tebe opět hořel. Ale abychom to nechal být tak, jak to je. Pán už ve Starém zákoně často vyzýval lidi, kteří odbočili z cesty, aby se pokořili. Dal jim k tomu i zaslíbení. „*Jestliže zavru nebe, tak že by nebylo deště, a jestliže přikážu kobyilkám, aby pohubily zemi, též jestliže pošlu morovou ránu na lid svůj, a ponižující se lid můj, nad nímž jest vzýváno jméno mé, modlili by se, a hledali by tváří mé, a odvrátili by se od cest svých zlých: i já také vyslyším je s nebe, a odpustím hřích jejich, a uzdravím zemi jejich.*“ (2. Paralipomenon 7,13-14) – Tento úžasný příslib je psán pro Izrael, ale můžeme ho vztáhnout i na nás. Víš, pokoření se je cestou k probuzení. Když Bůh vidí, že se před Ním upřímně pokoříme z našeho selhání, a když se sami odsoudíme, tu na to odpoví milostí: „*Bůh se pyšným protiví, ale pokorným dává milost.*“ (Jakub 4,6) Tento princip nalézáme od 1. Mojžíšovy až po Zjevení a Bůh stojí za Svým Slovem. Když se pokořil dokonce i ten hrozně zlý král Manasses, Bůh na to odpověděl Svou milostí. A činí to i dnes, když Ho skutečně bereme za slovo. Zase mám pro tebe jednu otázku: Kdy ses před Bohem naposledy pokořil? Kdy ses před Ním sám odsuzoval? V životě křesťana by to vlastně mělo být normální. Když zhřešíme, měli bychom nad tím být opravdu zarmoucení.

Jak to vypadá s naším modlitebním životem? Nevím, jak s tvým. Ale když s tím máš problém, jak často jsi Bohu otevřeně vyznal, že se málo modlíš? Otevřeně Mu vyznej: Pane, já nějak vůbec nemám chuť k modlitbě. Chybí mně podnět. Prosím, dej mi ho zase. – Když Pán vidí, že to myslíme upřímně, zase nám dá oživení.

Nebo když zjistíš, že vůbec nečekáš na příchod Pána. Znáš to sice teoreticky, ale vůbec to nemá účinek na tvůj život. Pak to vyznej. Bůh nechce, abychom dělali, že je vše v pořádku. Ale začněme s tím, že přiznáme, jaký je náš duchovní stav. Nebo zjistíš, že některého bratra nebo sestru vůbec nemůžeš milovat. Pak to řekni Pánu. Popros Ho, aby změnil tvé srdce. Potom se možná začneš za tu osobu modlit. A pak najednou ji začneš milovat. Jsou to věci, které od nás Bůh chce, a my kolem nich prostě nemůžeme projít bez povšimnutí. Když něco takového zjistíme, musíme to prostě Pánu vyznat. To je první cesta ke zlepšení. Bůh chce dát znovuoživení a pokora je první krok k oživení. To platí i o rozbitých vztazích. Máš hořkost vůči takové osobě, protože na tebe zaútočila a zhřešila proti tobě. Pak jdi za tím bratrem nebo sestrou a dej to do pořádku. Tento postup Bůh shledává úplně normálním. Máme odpouštět tak, jako Bůh v Kristu odpustil nám. I my to máme našemu bratřovi učinit lehčí. Byly dvě sestry a dvacet let měly mezi sebou spor. Tu jedna z nich slyšela večer slova kazatele: Když chceš žít vítězný křesťanský život, musíš dát do pořádku své vztahy. Přišla domů a musela o tom velmi přemýšlet: jsem už tak dlouho ve sporu se svou sestrou. A musím něco udělat. Ona je na tom

také vinná, ale já teď vyznám svou vinu. Napsala dopis a odeslala ho. Druhý den našla ve své schránce dopis od té sestry, která v přesně stejnou dobu také napsala dopis. Oba dopisy se na poště potkaly. Každá z nich prosila tu druhou o odpuštění. To se opravdu stává, takové věci může Bůh způsobit, když jsme hotovi přiznat 10% vlastní viny, a ne jen ukazovat prstem na toho druhého. Bůh může opravdu darovat změnu. V 51. Žalmu, v 19. verši říká David, muž podle Božího srdce, který věděl, o co Bohu jde: *„Oběť Bohu je zkroušený duch. Bože, ty nepohrdneš zkroušeným a pokořeným srdcem.“* Tím je jasné: Bůh chce pravdu v nitru, žádnou zbožnou masku. A co před Bohem vskutku platí, je potřené srdce. Takový je někdo, kdo je opravdu smutný nad svým stavem. A který to před Bohem odkryje – bez nějakého šetření se. Možná přitom i pláče nad svým selháním. Potřená srdce jsou nejlepší půdou pro probuzení.

A zajímavé místo je také v Izaiáši 66,2. Tam Bůh říká: *„Na toho patřím, kdo jest chudý a zkroušeného ducha, a třese se před slovem mým.“* Boží oči nejsou upřeny na pyšné, ale na ty, kteří jsou potřeni, protože si jsou vědomi své vlastní slabosti a selhání v Božím lidu. A Boží oči hledí také na ty, kteří se třesou před Jeho Slovem, tzn.: kteří opravdu uznávají autoritu Božího slova. A to se dnes mezi křesťanstvem víc a víc ztrácí. Je tu stále víc liberálních teorií a stále víc kritiky Bible. Ale otázka pro nás je, jakou autoritu pro náš život má to, co víme z Božího slova. A my jsme opravdu povinni to poslouchat. Když Bůh říká, že máš milovat svého bližního a že jej máš milovat tak, jako jej miloval Kristus, pak jsi povinen říkat: ano, chci to dělat, protože mi to Bůh přikázal. Ano, musíme se znovu tázat, do jaké míry jsme skutečně poslušní, a ne jen tak všeobecně. A jak vlastně reagujeme, když je kázáno Boží slovo? Bůh k nám pravidelně mluví skrze Své Slovo a je opravdu vážná otázka, jak na to reagujeme. Ezechiel byl prorok, který byl poslaný k lidu, aby jej také skutečně volal zpět a k pokání. A jaká byla reakce? Čtu z Ezechiele 33,31-33: *„Poslouchají slov tvých, ale nečiní jich. A ačkoli je sobě ústy svými libují, však za mrzkým ziskem svým srdce jejich odchází. A aj, ty jsi jim jako zpěv libý pěkného zvuku a dobře znějící. Slyší zajisté slova tvá, ale žádný jich nečiní. Než když to přijde, (aj, přichází,) tedy zvědí, že prorok byl uprostřed nich.“* Slyšeli proroka Ezechiele a řekli: „Ó, to bylo pěkné.“ Šli domů a nic, vůbec nic se nezměnilo. A teď bych se chtěl zeptat, a to hlavně sebe: Kdy naposledy jsme zcela vědomě učinili předsevzetí, že v našem životě něco změníme proto, že Bůh k nám mluvil Svým Slovem? I my někdy řekneme: To bylo nádherné poselství a jak povzbuzující! Ale Bůh si přeje, abychom se před Jeho Slovem třásli v tom smyslu, aby vyvolalo změny v našem životě. Boží slovo je ostřejší než dvojsečný meč. A někdy to bolí. Vystavíme se vůbec jeho působení? U Ezechiele bylo vážné, že lidé slyšeli Boží slovo, ale vůbec je neposlouchali. A Bůh je někdy musel soudit. Takový soud je velmi vážná věc. Víš, Bůh je pomalý k hněvu a nechce rychle soudit. Ale někdy skončí i Boží dlouhoshovivost.

I to je velmi vážná věc. Myslím na jedno místo z Ezechiele, kdy se Boží sláva pomalu vzdalovala – na základě selhání lidu. Bůh váhal. Myslím také na Mojžíše, který se zastal lidu. Měl jednu motivaci a tou byla Boží čest a sláva. O tu mu šlo. Když lid udělal zlaté tele, Bůh řekl, že vyhladí lid pro jejich hřích. A z Mojžíše chtěl učinit velký národ. My bychom to možná považovali za úžasné. Ale Mojžíš řekl: ne, nečiň to. Vymaž mne ze Své knihy, ale ne tento národ. Co by řekly okolní národy? Mojžíšovi šlo jen o Boží čest. Zastával se Božího lidu, modlil se za něj 40 dní a 40 nocí. Jako by se za něj postavil do rozsedliny. „*Pročez řekl, že je vyplění, kdyby se byl Mojžíš, vyvolený jeho, nepostavil v té mezeře před ním, a neodvrátil prchlivost jeho, aby nehubil.*“ (Žalm 106,23) – Mojžíš se za lid tolik modlil a tak ještě jednou odvrátil Boží hněv. I dnes je ještě možné intenzivně bojovat na modlitbách za Boží lid. V Ezechieli 22,30 čteme: „*Hledaje pak někoho z nich, který by udělal hradbu, a postavil se v mezeře před tváří mou za tuto zemi, abych ji nezkazil, žádného nenacházím.*“ Musíš si to představit. Bůh se díval na lidi, kteří se pokořili. Ale nenalezl žádného, který by se přimlouval. A proto přišel soud a proto se Boží sláva vzdálila. Dnes potřebujeme lidi, kteří se přimlouvají a kteří vyznávají hřích lidu. Nejdřív osobní hřích, pak se možná modlí i za selhání, které se stalo kolem mne nebo kolem tebe. Pak se za to možná také budete modlit společně. Může to být mateřskou půdou pro probuzení.

V době Ezechiáše bylo probuzení a lidé zase začínali hořet pro Boha. Byli posláni poslové do Jeruzaléma a říkali: pojďme do Jeruzaléma, pokořme se. Ve 2. Par. 30,10 čteme: „*Když pak ti poslové chodili z města do města po kraji Efraim a Manasse až do Zabulon, posmívali se a utrhali jim.*“ – Byli tam lidé, kteří volali, aby se pokořili. A těm se posmívali. Jako by říkali: nemá to smysl. I u nás dnes to tak může být. Třeba si všimneš, že potřebujeme probuzení. Modlíš se za to a druzí se ti posmívají. Ale je pěkné, co čteme v 11. verši: „*Ale však někteří z Asser, Manasses a Zabulon, poníživše se, přišli do Jeruzaléma.*“ Bůh dal některé jednotlivce, kteří věděli: musíme se zase pokořit z naší pýchy a pohodlnosti. Učinili to a byli účastní toho probuzení. Otázka pro nás je: Jsme dnes připraveni i my učinit to? Nejdřív osobně, to je jasné. Ale pak možná i v kruhu přátel, známých. Tak jako Bůh přivedl lidi znovu k sobě navzájem. Je možné se za ně i modlit. Velice na mne zapůsobilo, co říkal Bůh v Malachiáši; tam opravdu vše leželo v troskách, byl tam hrozný duchovní stav v Božím lidu. Co říkal Bůh v této době? Nejdřív řekl ve 3. kapitole, v 6. verši: „*Nebo já Hospodin neměním se, protože vy, synové Jákobovi, nevzali jste skončení.*“ Neměním se, tzn., jsem stejný včera, dnes i na věky. Stojím za Svými sliby. A kdo se pokoří, ten ode mne obdrží milost. Boží principy platí i dnes, v našich dnech. A pak říká dál v 10. verši a říká to také nám: „*Zkuste mne nyní v tom, praví Hospodin zástupů, nezotvírám-li vám průduchů nebeských, a nevyleji-li na vás požehnání,*

takže neodoláte.“ To platí i pro nás dnes: když se pokoříme, Bůh na to odpoví milostí. Mnoho zmůže i modlitba jednoho spravedlivého. A když se budete modlit společně, otevřu nebe a dám nadbytek požehnání. To je Boží vůle pro náš život. Bůh se nezměnil, ani Jeho měřítko ne. Změnili jsme se my. A Ježíš Kristus praví: Mám proti tobě to, že jsi tu první lásku svou opustil. Čiň pokání a čiň první skutky. Čiň to osobně, s tím můžeš začít. Je to Boží vůle. Jak obdivuhodné, když krátce před příchodem Pána ještě dojde k oživení a lidé se probudí a ještě budou hořet pro Pána.

Doufám, že jsi byl povzbuzen, abys znovu přezkoušel svůj život před Bohem. Bůh nám tolik svěřil. Pokoření se je cesta k probuzení. A nyní je otázka: jakou na to dáš odpověď?

Na závěr se bratr pomodlil.

Moc modlitby

Dobrý večer. Je pěkné, že jsi tady. Dnes jde o téma: moc modlitby. Myslím, že to je základní téma také pro dobu, ve které žijeme. Na začátek bych chtěl přečíst verš z Jakuba 5,16 uprostřed: „*Mnoho může modlitba spravedlivého opravdová.*“

Vážná modlitba věřícího má velikou moc. Má účinnost, efekt, Bůh ji požehná tím účinkem. Na mnoha místech Písma nalezneme, že Bůh dal tento úžasný příslib. Chtěl bych uvést několik příkladů. Čteme o tom, že se Mojžíš modlil a Rudé moře se rozdělilo, takže celý Izrael mohl přejít suchou nohou. Jindy se Mojžíš modlil a skála vydala vodu a asi dva miliony lidí (zhruba tak velký byl tehdy ten národ) se mohly napít. Jozue se modlil a slunce celý den stálo, takže mohli Izraelští zvítězit nad svými nepřáteli. Eliáš se modlil a tři a půl roku nepršelo. Je třeba si to představit, jak se Bůh přiznal k modlitbě jednoho muže. Na modlitbu Elizea Bůh vzkřísil člověka z mrtvých. Jindy otevřel oči člověka pro neviditelný svět a on viděl duchovní skutečnost. Na Ezechiášovu modlitbu poslal Bůh anděla a ten anděl pobil 185 000 nepřátel. Modlitbou byly přemoženy mocné armády, tlamy lvů byly zavřeny. V Novém zákoně čteme, že se země třásla, když se první křesťané modlili, a později, když byl Petr ve vězení a věřící se za něho ustavičně intenzivně modlili, Bůh dokonce otevřel železnou bránu na základě modlitby. To všechno podtrhuje verš, že mnoho může modlitba spravedlivého opravdová. A vůbec vidíme na mnoha místech, že Bůh si často použil zvláště lidi, kteří se modlili. Vzpomeňme si jen na Abrahama, jak se modlil za Sodomu a Gomoru. Jak se za ně přimlouval, volal k Bohu. A Bůh to úžasně požehnal. Mojžíš často volal k Bohu, a to s upřímností a

se smělostí.

Samuel byl modlitebník a řekl: Buď to vzdáno, abych se za vás přestal modlit. Volal k Pánu celou noc. Také David byl modlitebník. Nebo Eliáš. Když jdeme do Nového zákona, Pavel byl modlitebník, který se v noci i ve dne modlil za věřící. Epafras bojoval na svých modlitbách za věřící v Kolossis. A samozřejmě největší z nich byl Pán Ježíš. Řekl: Jsem stále na modlitbě. Celý Jeho život se vyznačoval modlitbou.

Bůh znovu a znovu upevňoval verš z Jakuba 5,16 v dějinách církve. A znovu a znovu používal lidi, kteří se obětovali modlitbě. Martin Luther kdysi řekl: „Mám dnes tolik práce, že je nutné, abych první tři hodiny dne strávil na modlitbě.“ To je zajímavé tvrzení. Nebo si vzpomeňme na Charlese Wessleye, Johna Wessleye, Georga Whitefielda. To byli modlitebníci, kteří se opravdu intenzívně modlili. V deníku G. Whitefielda se dočítáme: „Do tří hodin v noci jsme se intenzívně modlili a rozešli jsme se s pevným přesvědčením, že Bůh učiní velké věci.“ Nebyli to žádní charismatici. Byli to realisté. A přesně to zažili.

John Hight byl znám jako muž modlitby nebo L. Moody, či Albert Winterhoff v Německu. Opravdu intenzívně se modlili a Bůh se k tomu přiznal. Přečtu, co řekl J. N. Darby: „Byli to muži modlitby, kteří v každé době pohnuli rukou Všemohoucího, aby zasáhla.“

Modlitba má zvláštní moc. Ne že bychom vyvolali něco, co by bylo proti Božímu záměru. Ale Bůh používá modlitby, aby činil Svou vůli. Klade nám na srdce prosby, které by On chtěl vyslovit. Když se oddáme modlitbě a když se jí vědomě otevřeme.

Rád bych řekl několik myšlenek o tom, jaká je to vlastně výsada a co to pro nás prakticky znamená. V Židům 4,16 čteme: „*Přistupme tedy směle s důvěrou k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství, a milost nalezi ku pomoci v čas příhodný.*“ Bůh nás vybízí, abychom přistoupili s upřímností a smělostí k trůnu milosti. A to je nepochopitelně veliké privilegium a výsada. Trůn milosti není na zemi, je v nebi. Přistupujeme do bezprostřední Boží blízkosti. Kdybychom to řekli někomu starozákonnímu věřícímu, nemohl by to pochopit. Je to tak veliké požehnání, které jsme obdrželi skrze smrt, vzkříšení a oslavení Pána Ježíše. Je to úžasné. A Bůh by chtěl, abychom tuto výsadu opravdu používali. Jak často jsme – ty nebo já – před trůnem milosti, kam nás Bůh zve?

Zmíním se o 3 bodech, které ti možná pomohou v tvém modlitebním životě. Mně alespoň pomohly. Proto bych je rád předal dál. Tedy, co je důležité, když se jdeš modlit:

1. Uvědom si, s Kým mluvíš. Myslím, že je absolutně, základně důležité, abychom věděli, kdo je vlastně Bůh a jak je veliký Bůh, ke kterému smíme přicházet. K tomu bych chtěl uvést příklad z 2. Královské. Král Ezechiáš se tehdy modlil,

když byl ve velice ožehavé situaci. Před ním ležel dopis plný hrozeb, nablízku byla velká armáda nepřátel. Co Ezechiáš udělal? Vzal ten dopis a šel s ním k Bohu. Před Bohem ho rozprostřel a pak je napsáno v 2. Královské 19,15: „*Hospodine Bože Izraelský, který sedíš nad cherubíny, ty jsi sám Bůh všech království země, ty jsi učinil nebe i zemi.*“ Ještě nepřednesl ani jeden předmět modlitby, ale měl před očima jen Boží velikost, majestát a všemohoucnost. Později samozřejmě přednesl svou naléhavou modlitbu, ale učinil to ve světle Boží velikosti. A myslím, že nám to může být velkou pomocí v našem modlitebním životě a v životě víry, když jsme si vědomi toho, jak velký je vlastně Bůh. Jsou i jiné příklady, můžeš se na ně sám podívat: např. v 2. Par. 20 Jozafat. I on měl před očima nejdříve Boží velikost a Jeho zaslíbení, až potom přednesl své naléhavé prosby. Nebo Jeremiáš, který ve 32. kapitole říká: Pro tebe žádná věc není nsnadná. A pak říká to, co mu leží na srdci. Boží velikost nám pomáhá vidět naše problémy a těžkosti ve správné perspektivě, ve správném světle.

2. Máme si být vědomi toho, že když se modlíme, duchovně vstupujeme do nebe. Neboť, jak bylo řečeno, trůn milosti nestojí zde na zemi. A když Bůh říká, že máme přicházet před trůn milosti, pak to znamená, že jsme v duchu v nebi. Samozřejmě, tělesně jsme ještě na zemi, ale v duchu máme přístup k Otci a k trůnu milosti. Měli bychom si toho být vědomi a nechat být věci kolem sebe a říci: Pane, teď přicházím k Tobě. Nyní jsem prostě jen u Tebe. Všechno ostatní se máme pokusit nechat od sebe vzdálené. Vždy se nám to nepodaří, ale když si uvědomíme, že je to skutečnost, že smíme přijít k Bohu, před Boží obličej, je to úžasná věc.
3. Je dobré si uvědomit, že Boha těší, když se modlíme. „*Modlitba upřímných líbí se jemu*“ (Příslaví 15,8). To znamená, že se potěší, když se upřímně modlíme. Nemluvíme o tom, když při modlitbě pronášíme prázdné fráze nebo když jednoduše jen mechanicky vyslovujeme modlitbu. Jde o to, abychom se modlili upřímně a před Bohem vytřáslí svá srdce. Abychom řekli opravdu to, co nás pálí na duši. Když to uděláme bez květnatých frází a prostě tak, jak nám to leží na srdci, pak Bůh říká: v tom se mi zalíbilo. A je velká věc vědět, že je radost v nebi, když zde někdo jde na kolena. A víme, že jsme u Boha přijati, že nás miluje a že nás učinil příjemnými ve Svém milovaném Synu a že my jako takoví smíme přijít k Bohu. Bůh jako by říkal: Jsi tu vždy vítán a já se raduji, když tě tu vidím ve své přítomnosti na modlitbě. To je pro nás velká motivace, abychom trávili víc času na modlitbách. Ale abychom si to také více uvědomovali, dřív, než se vůbec modlíme.

Co vyjadřujeme a proč se vlastně modlíme? Co je důvod, proč se modlíme? Chtěl bych vyjmenovat dva hlavní důvody:

- a) Jsme závislí na Bohu. To je jeden důvod. Modlitba je vlastně výraz závislosti, vyjadřujeme: sám to nedokážu, potřebuji Boží pomoc, Boží moudrost, Boží vedení, Boží moc. Když si to uvědomíme, jdeme se modlit a říkáme Pánu: Pane, prosím, dej mi to, mně to chybí. Modlitba je tedy výraz závislosti. To je velice důležité. Neboť jak často žijeme nezávisle, takže se téměř vůbec nemodlíme. I to se může stát, ale když Pánu vyznám, že jsem teď žil dost nezávisle, protože jsem si myslel, že to zvládnu docela dobře sám, potom Bůh řekne: Ne, chci, abys znovu a znovu u Mne skládal, co potřebuješ. Rád bych ti to chtěl dát. Ale Bůh chce být také požádán. A to smíme dělat, uskutečňovat závislost. Neboť Ježíš řekl: Beze mne nic nemůžete učinit. A závislost uskutečňujeme v modlitbě.
- b) A je druhá věc, kterou v modlitbě vyjadřujeme, a tou je důvěra. Modlíme se, protože očekáváme, že Bůh odpoví. Každopádně doufám, že to děláme. Existují modlitby proto, aby se splnila povinnost. Ale máme se vlastně modlit, protože čekáme, že Bůh odpoví na modlitby. V Židům 11,6 čteme: „*Přistupující k Bohu věřiti musí, že jest Bůh, a těm, kteří ho hledají, že odplatu dává.*“ O to jde, abychom opravdu důvěřovali, že Bůh to odmění, když se modlíme, když Ho hledáme, když přicházíme do Jeho blízkosti. Bůh dal tolik úžasných zaslíbení v souvislosti s modlitbou. 16. žalm popisuje život Pána Ježíše. Říká tam: „*Ostříhej mne, Bože silný, neboť v tebe doufám.*“ Zde máme 2 aspekty: modlil se: ochraňuj mne, neboť si byl na zemi vědom Své závislosti na Bohu jako člověk. A zároveň: v Tebe důvěřuji. To Jej zde na zemi vyznačovalo. Když stál u hrobu Lazara, děkoval: „*Otče, děkuji tobě, že jsi mne slyšel. Já zajisté vím, že mne vždycky slyšíš.*“ Nepochyboval, že Bůh vyslyší Jeho modlitbu. I my se máme modlit s důvěrou – v naději a očekávání, že Bůh vyslyší modlitby, které jsou podle Jeho vůle. A Bůh dal v souvislosti s modlitbou mnoho zaslíbení.

V Bibli někteří lidé připomněli Bohu: Ty jsi to přece řekl. Dej, aby to bylo přesně tak, jak jsi zaslíbil. A Bůh se z toho raduje, protože Ho bereme za slovo. Bůh zaslíbil Davidovi skrze proroka Nátana, že mu vzdělá dům. A David to neodmítl. Souhlasil s tím a čekal, posadil se před Bohem a začal se modlit. Protože Ty, Pane, jsi to řekl. Šalomoun se modlil podobně v 1. Královské 8, je to ta zvlášť dlouhá modlitba. Řekl asi toto: Pane, Ty jsi přece slíbil mému otci Davidovi, že nikdy mu nebude scházet muž, který by seděl na izraelském trůnu, když budeme věrní. Ted' to, prosím, učiň. I David přece mohl říci: Bůh to přece stejně učiní. Ne, tito lidé vzali Boha za slovo. Je velmi zajímavé, že když je v Bibli poprvé zmínka o modlitbě, je to v 1. Mojžíšově 4,26. Tehdy se narodil Enos, to znamená slabý, chatrný člověk. Tehdy se začalo vzývání Hospodinova jména. A naposledy je v Bibli modlitba ve Zjevení 22: Pane Ježíši, přijď. A to vlastně také bylo něco, co Pán zaslíbil: Ano, přijdu brzy. A přesto bylo toto zaslíbení vzato a vyžadováno, samozřejmě v kladném smyslu. To smíme dělat i my: vzít Boží zaslíbení a prosit Boha, aby je splnil i v našem životě. Chtěl

bych k tomu říci jeden příklad. Byla jedna křesťanka, která byla učitelkou v nedělní škole, a byla jí svěřena jedna třída v nedělní škole. Ona měla opravdu na srdci, aby dětem představila Pána Ježíše jako velikého. A jedno dítě za druhým v této skupině uvěřilo. Potom ji prosili, aby tuto skupinu předala někomu jinému a převzala jinou skupinu. A zase se stalo to samé. Po nějaké době docházelo k obrácení jednoho dítěte za druhým. Až byly nakonec všechny spaseny. Pak tu skupinu zase předala a vzala třetí skupinu. A opět tentýž výsledek. Po smrti této sestry byl nalezen její deník. A ve spojení s nedělní školou tam byly tři zápisy. V prvním zápisu bylo napsáno: „Udělala jsem pevné předsevzetí: od nynějška se každý den modlit za každé jednotlivé dítě z mé skupiny nedělní školy.“ O nějaký čas později tam byl druhý zápis ve formě krátkého dodatku: „a za toto dítě bojovat na modlitbě.“ O něco později napsala další dodatek: „a čekat na odpověď od Boha.“

A myslím, že je to velmi poučné i pro nás, že se prostě jen tak nemodlíme do prázdna, ale že to činíme zcela vědomě a konkrétně. Že před Boha přednášíme lidi jmenovitě a že to činíme možná i s naléhavostí. Že skutečně v modlitbách bojujeme o to, aby byly duše zachráněny. Boha to těší. A že to činíme s očekáváním, že Bůh na tu modlitbu bude jednat, že něco učiní, když prosíme ve jménu Pána Ježíše. Když prosíme v souladu s Jeho vůlí, tu On by chtěl na modlitbu odpovědět. A to je podivuhodné. Bůh chce, abychom Ho znovu a znovu brali za slovo a o to se opírali a řekli: Pane, chtěl bych Tě opět vzít za slovo.

Dnes je středa večer. Mnozí jsou zvyklí setkávat se s jinými křesťany možná právě ve středu večer k modlitbám. Nevím, zda to je možné i pro tebe. Ale chtěl bych tě povzbudit: využij večer k modlení se. Udělej si jednoduše dnes večer čas. Neodsouň modlitbu jen proto, že se nemůžeš setkat s větším či menším počtem věřících. Snad je pro tebe možné modlit se jen osobně. Ale využij tento večer k tomu, abys to uskutečnil. A mysl na to, nezapomeň, že mnoho může modlitba spravedlivého opravdová.

Přeloženo z přednášek na www.youtube.com: Aus Glauben leben, 2021:

Corona und die Absichte Satans – drei Ängste, Vertrauen und die Bruderliebe;

Impfung gegen Covid – 19. Was ist Gottes Wille?;

Wir brauchen Erweckung;

Die Macht des Gebets.

Předkové bratra Svetlika pocházejí z Čech, on sám ale mluví německy. Spolu s bratrem Davidem Bubenzerelem působil několik let také v díle Páně v Indii.